

Nový papež – Benedikt XVI.

Zvláštní příloha týdeníku Světlo

Poslání dobrého pastýře

Homilie Benedikta XVI. při mši svaté na zahájení pontifikátu 24. dubna 2005

Páni kardinálové, ctihodní bratři v biskupské a kněžské službě, členové oficiálních delegací a představitelé diplomatického sboru, drazí bratři a sestry!

V těchto dnech tak bohatých na události nás třikrát provázal zpěv litaní ke všem svatým: během pohřbu našeho Svatého otce Jana Pavla II., při příležitosti vstupu kardinálů do konkláve a také dnes, kdy jsme je znovu zpívali s invokací: Tu illum adiuva – pomáhej novému nástupci sv. Petra. Pokaždé jsem zcela zvláštním způsobem pociťoval tento prosebný zpěv jako velkou útěchu. Jak jsme se cítili opuštěni po odchodu Jana Pavla II.! Tento papež byl více než 26 let naším pastýřem a vůdcem na pouti touto dobou. Překročil práh do jiného života – a vstoupil do Božího tajemství. Ale tento krok neučinil sám. Kdo věří, není nikdy sám, a to ani v životě, ani ve smrti. V oně chvíli jsme mohli vzývat svaté všech staletí – jeho přátele, jeho bratry – s vírou a s vědomím, že vytvoří živý průvod, který ho doprovodí až tam do Boží slávy. Věděli jsme, že na něho čekají. Nyní víme, že je mezi svými a je opravdu doma.

Znovu jsme byli potěšeni při slavnostním vstupu do konkláve, abychom zvolili toho, kterého Pán vybral. Jak jsme mohli poznat jeho jméno? Jak mohlo 115 biskupů, pocházejících ze všech kultur a zemí, najít toho, jemuž Pán chtěl svěřit poslání, aby svazoval a rozvazoval? A opět jsme si uvědomovali, že nejsme sami, ale že jsme obklopeni a vedeni Božími přáteli.

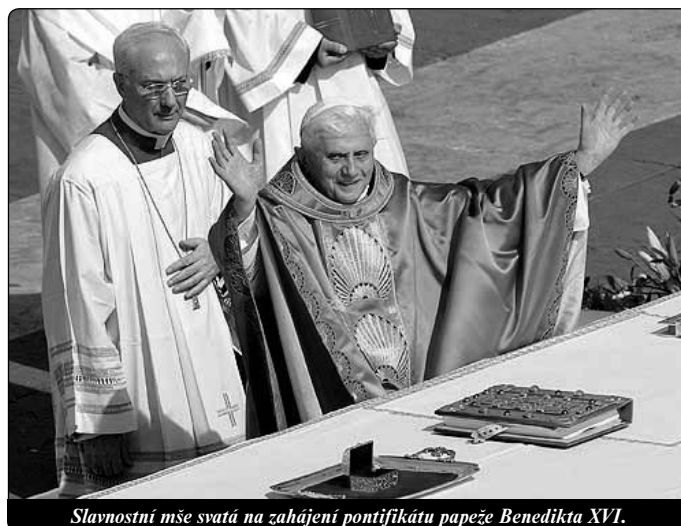
Církev je živá a mladá

A nyní v této chvíli, já sláby Boží služebník, mám na se-

be vzít tento neslýchaný úkol, jenž opravdu překračuje všechnu lidskou schopnost. Jak to mohu udělat? Jak budu schopen to udělat? Vy všichni, drazí přátelé, jste právě vzývali celý

zástup svatých, zastoupený některými velkými jmény z oněch dějin, které se odehrávají mezi Bohem a lidmi. Tak také ve mně ožívá toto vědomí: nejsem sám. Nemusím nést sám to, co bych ve skutečnosti sám nikdy nemohl unést. Zástup svatých mě chrání, podporuje mě a nese mě. A provází mě vaše modlitba, drazí přátelé, vaše shovíva-

Slavnostní mše svatá na zahájení pontifikátu papeže Benedikta XVI.

vost, vaše láska, vaše víra a vaše naděje. Vždyť do společenství svatých nepatří jen velké postavy, které nás předešly a jejichž jména známe. My všichni jsme společenství svatých, my, kteří jsme pokřtěni ve jménu Otce, Syna a Ducha Svatého, my, kteří žijeme z daru těla a krve Krista, skrze který nás chce proměnit a připodobnit sobě samému. Ano, Církev je živá – toto je obdivuhodná zkušenost těchto dní. Právě ve smutných dnech nemoci a smrti papeže se ukázalo před naším zrakem obdivuhodným způsobem, že Církev je živá. A Církev je mladá. Nese v sobě budoucnost světa, a proto ukazuje také každému z nás cestu do budoucnosti. Církev je živá a my to vidíme: zakoušíme radost, kterou Zmrtvýchvstalý slíbil těm, kteří jsou jeho. Církev je živá – a je živá proto, že Kristus je živý, protože on opravdu vstal z mrtvých. V bolesti, jež byla ve tváři Svatého otce ve dnech Velikonoc, jsme nazírali tajemství Kristova utrpení a společně jsme se dotýkali jeho ran. Ale ve všech těch dnech jsme se mohli – v hlu-

bokém smyslu – dotýkat Zmrtvýchvstalého. Bylo nám dáno zakoušet radost, kterou slíbil, po krátkém čase temnoty, jako plod svého zmrtvýchvstání.

Pozdrav všem lidem

Církev je živá – tak zdravím s velkou radostí a vděčností vás všechny, kteří jste zde shromáždění, ctihodní spolubratři kardinálové, i vy, biskupové, milovníci kněží, jáhni, pastorační pracovníci, katecheti. Zdravím vás, řeholníci a řeholnice, svědkové proměňující Boží přítomnosti. Zdravím vás, věřící laikové, kteří jste ponořeni do velkého prostoru budování Božího království, jež se rozšiřuje do celého světa, do všech oblastí života. Můj projev je prosycen láskou také v pozdravu, s jakým se obracím také k těm, kteří se znovuzrodili ve svátosti křtu, ale nejsou ještě v plném společenství s námi; a také k vám, bratři hebrejského národa, s nímž nás spojuje velké společné duchovní bohatství, sahající svými kořeny do neodvolatelných Božích zaslíbení. Nakonec mé myšlenky – takřka jako vlna, která se šíří – letí můj pozdrav ke všem lidem naší doby, věřícím i nevěřícím.

Vládní program: Boží vůle

Drazí přátelé, v této chvíli není zapotřebí, abych předložil nějaký vládní program. Určitý nárys toho, co považuji za svůj úkol, jsem mohl vyložit ve svém poselství ve středu 20. dubna. Naskytnou se k tomu ještě další příležitosti. Mým pravým vládním programem je, že nebudu konat svou vůli, nebudu sledovat své vlastní ideje, nýbrž budu naslouchat, a to s celou Církví, slovu a vůli Pána a dám

se od něho vést tak, aby on sám vedl Církev v této hodině našich dějin. Místo abych vyložil program, chtěl bych se prostě pokusit o výklad dvou znamení, jimiž se liturgicky vyjadřuje přijetí Petrovy služby (Ministerium Petrum). Ostatně obě tato znamení také vyjadřují přesně to, co je obsahem dnešních čtení.

Poslání dobrého pastýře

První znamení je pallium, utkané z čisté vlny, které mi bylo vloženo na bedra. Toto pradávné znamení, které římská biskupová nosí již od 4. století, lze považovat za obraz Kristova jha, které biskup tohoto města, služebník služebníků Božích, bere na svá bedra. Boží jho je Boží vůle, kterou přijímáme. A tato vůle není pro nás nějaké vnější břímě, které nás utiskuje a zbavuje nás svobody. Poznat, co chce Bůh, poznat, jaká je cesta života – to byla pravá radost Izraele, to byla jeho velká výsada. A to je také

naše radost: Boží vůle nás neomezuje, ona nás očisťuje – někdy také bolestně – a tak nás přivádí k nám samým. Tak nesloužíme pouze jemu, nýbrž spásáme celé světo, celých dějin. Symbolika pallia je ve skutečnosti ještě konkrétnější: ovčí vlna má představovat ovci ztracenou nebo také nemocnou či zesláblou, kterou pastýř bere na svá ramena a nese ji k vodám života. Podobnost ztracené ovci, kterou pastýř hledá na poušti, bylo pro církevní Otce obrazem tajemství Krista a Církve. Lidstvo – my všichni – jsme ztracená ovce, která nenachází na poušti cestu. Boží Syn to nestrpí; nemůže opustit lidstvo v tak politováníhodné situaci. Povstane, opustí nebeskou slávu, aby znovu našel ovečku a pachtí se

Slavnostní mše svatá na zahájení pontifikátu papeže Benedikta XVI.

za ní, a to až na kříž. Bere ji na svá ramena, nese naše lidství, nese nás samotné. On je dobrý pastýř, který dává za ovce svůj život. Pallium vyjadřuje především, že Kristus nás všechny nese. Ale zároveň nás vybízí, abychom nesli jeden druhého. Tak se pallium stává symbolem pastýřského poslání, o němž hovoří 2. čtení a evangelium.

Pastýř musí podněcovat svatý nekld: není mu lhostejné, že tolik osob žije na poušti. A je to poušť v tolika podobách. Je to poušť chudoby, poušť hladu a žízně, je to poušť opuštěnosti, osamění, zmařené lásky. Je poušť temnoty Boha, vyprázdňení duší, které nemají vědomí důstojnosti a cesty pro člověka. Vnější pouště se ve světě množí, protože vnitřní pouště se staly tak rozšířené. Proto už poklady země neslouží budování Boží zahrady, v níž by mohli všichni žít, ale jsou podrobeny silám, které vykořisťují a ni-

čí. Církev jako celek a pastýři v ní se musí jako Kristus vydat na cestu, aby vyvedli lidi z pouště na místo života, k přátelství s Božím Synem, k tomu, který dává život, a to život v hojnosti. Symbol beránka má ještě další aspekt. Ve starověkém Orientu bylo zvykem, že králové označovali sebe za pastýře svého lidu. Byl to obraz jejich moci, obraz cynický: národy byly pro ně jako ovce, s nimiž mohl pastýř nakládat podle libosti. Naopak Pastýř všech lidí, živý Bůh, se sám stal beránkem, postavil se na stranu beránků, těch, kteří jsou pošlapáváni a zabíjeni. Právě tak se on zjevuje jako pravý pastýř: „Já jsem dobrý pastýř... Dávám svůj život za ovce,“ říká Ježíš sám o sobě (Jan 10,14n). Není to moc, co přináší vykopení, nýbrž láska! Toto je Boží znamení: on sám je láska. Kolikrát jen bychom chtěli, aby se Bůh ukázal mocnější, aby tvrdě zasáhl, aby potřel zlo a vy-

Slavnostní mše svatá na zahájení pontifikátu papeže Benedikta XVI.

tvoril lepší svět. Všechny ideologie moci se tak ospravedlňují. Ospravedlňují ničení toho, co by se prý mohlo postavit na odpor pokroku a osvobození lidstva. My trpíme kvůli Boží shovívavosti. A přesto všichni jeho shovívavost potřebujeme. Bůh, který se stal Beránkem, nám říká, že svět spasil Ukřižovaný a nikoliv ti, kteří ho křižovali. Svět vykupuje Boží shovívavost a ničí lidská nesnášenlivost.

K základním vlastnostem pastýře patří nezbytně milovat lidi, kteří mu byli svěřeni, tak jako miluje Kristus, v jehož službě se nachází: „Pas mé ovce,“ říká Kristus Petrovi, a v této chvíli také mně. Pást znamená milovat – a milovat znamená také být ochoten trpět. Milovat znamená: dávat ovčím pravé dobro, pokrm Boží pravdy, Božího slova, pokrm jeho přítomností, kterou nám dává v Nejsvětější Svátosti. Draží přátelé – v této chvíli mohu říci pouze: modlete se za mne, abych se naučil milovat Pána stále víc. Modlete se za mne, abych stále víc miloval své stádece – vás, svatou Církev, každého jednotlivě a všechny společně. Modlete se za mne, abych ze strachu neutíkal před vlky. Modleme se jedni za druhé, aby nás Pán nesl a my abychom se naučili nést jeden druhého.

Bez Boha není život

Druhé znamení, jímž je v dnešní liturgii vyjádřeno uvedení do Petrovy služby, je předání rybářského prstenu. Povolání Petra, aby byl pastýřem, které jsme slyšeli v evangeliu, je pokračováním vyprávění o bohatém úlovku: po noci, v níž bez úspěchu spouštěli síť, spatří učedníci na břehu vzkříšeného Pána. Prikáže jim, aby se ještě vrátili k lovu, a hle, síť se tak naplní, že ji nejsou schopni vytáhnout; 153 velkých ryb: „A přesto, že jich bylo tolik, síť se neprotřhla“ (Jan 21,11). Toto vyprávění z konce pozemské pouti Ježíše s jeho učedníky odpovídá vyprávění z jejího počátku: také tehdy učedníci celou

noc nic neulovili; také tehdy Ježíš vyzval Šimona, aby zajel ještě jednou na hlubinu. A Šimon, který se ještě nejmenoval Petr, dal úžasnou odpověď: „Mistře, na tvé slovo spustím síť!“ A pak následuje pověření: „Neboj se! Od nynějška budeš lovit lidi“ (Lk 5,1-11). Také dnes je řečeno Církvi a nástupcům apoštolů, aby zajeli na hlubinu moře dějin a spustili síť, aby získali lidi pro evangelium – pro Boha, pro Krista, pro pravý život. Otcové věnovali zcela zvláštní komentáře také tomuto jedinečnému úkolu. Říkají: pro rybu stvořenou pro vodu znamená smrt, je-li vytažena z moře. Je vytržena ze svého základního živlu, aby sloužila za pokrm člověku. Avšak v poslání rybáře lidí se děje opak. My lidé žijeme od cizení ve slaných vodách utrpení a smrti, v moři temnot beze světla. Síť evangelia nás vytahuje ven z vod smrti a přivádí na jasné Boží světlo, do opravdového života. A právě tak je tomu s posláním rybáře lidí: v následování Krista musí vynést lidi ze slaneho moře všech od cizení na zem života, na Boží světlo. To je právě ono: my jsme zde proto, abychom ukázali lidem Boha. A jen tam, kde je vidět Boha, začíná opravdu život. Pouze když se setkáváme v Kristu s živým Bohem, poznáváme, co je to život. Nejsme náhodným a nesmyslným produktem vývoje. Každý z nás je plodem Boží myšlenky. Každý z nás je chtěný, každý je milovaný, každý je nutný. Není nic krásnějšího, než když nás dostihne a když nás zaskočí evangelium, Kristus. Není nic krásnějšího, než poznat ho a sdílet s druhými přátelství s ním. Úkol pastýře, rybáře lidí, se může často jevit jako namáhavý. Ale je krásný a veliký, protože je to konec konců služba radosti, radosti z Boha, který chce uskučnit svůj vstup do světa.

Aby bylo jedno stádce a jeden pastýř

Chtěl bych vyzdvihnout ještě jednu věc: jak v obrazu pastýře, tak rybáře se velmi výraz-

SCHŮZKA S NOVINÁŘI

Benedikt VI. se 23. dubna sešel asi s 3000 novináři. Poděkoval jim za jejich úsilí v posledních týdnech. Pozdravná slova četl italsky, anglicky, francouzsky a německy.

Připomněl jim také nezbytnou odpovědnost. V centru pozornosti musí zůstat pravda a důstojnost člověka. Jen za těch podmínek mohou sdělovací prostředky plnit Boží plán.

* * *

Krátce nato, co byl kardinál Josef Ratzinger zvolen papežem, propukl na celém světě nebývalý zájem o jeho knihy. V světovém knižním obchodu Amazon se rázem dostaly na prvních deset míst. Nejnovější díl Harryho Pottera byl odsunut na páté místo. Na 2.-4. místě jsou výlučně knihy Josefa Ratzingera.

Nový papež je autorem více než 40 knih. Jmenujme z nich např.: „Společenství Církve“, „Cesta za Ježíšem Kristem“, „Bez kořenů. Evropa, relativismus, kristianismus a islám“, „Sůl a země“, „Bůh z blízka“, „Úvod do ducha liturgie“, „Maria. Rodiči se Církvi“, „Siónská dcera. Úcta k Panně Marii v Církvi“, „Církev, ekumenismus a politika“, „Problémy a výsledky II. vatikánského koncilu“, „Služebníci vaší radosti. Meditace o kněžské spiritualitě“.

PAPEŽ ZATÍM BEZ DOMOVA

Benedikt XVI. spolu s prefektem papežského domu odpečetili uzavřené prostory papežského bytu. Nový obyvatel si přeje, aby místnosti byly nově vymalovány v typicky římských barvách. Proto zatím bydlí na druhé straně Vatikánu v přebudované věži v pohostinských prostorách, kde bydlel jako host Bartoloměj I.

„BYL JSEM DOJAT JAKO MÁLOKDY V ŽIVOTĚ“

Prohlásil to bavorský ministerský předseda Edmund Stoiber. Pokládá nového papeže za vynikajícího člověka, s brilantní hlavou a dobrým srdcem. Jeho život pro víru, pro Církev a pro Boha, to je přesně to, co nyní v této době sekularizované Evropy tak naléhavě potřebujeme. Dvě třetiny obyvatel Bavorska jsou katolíci a jsou na německého papeže po 500 letech velice hrdí. Stoiber soudí, že nový papež bude přesně to, co jeho předchůdce: morální instance pro celý svět.

KARDINÁLOVÉ A ARCIBISKUPOVÉ KURIE POTVRZENÍ

Benedikt XV. potvrdil až na další všechny dosavadní vedoucí kuriálních dikasterií. Neobsazené zůstává pouze místo prefekta Kongregace pro nauku víry, kterým byl doposud sám kardinál Josef Ratzinger. Jedním z možných kandidátů je kardinál Tarcisio Bertone, nynější janovský arcibiskup, který byl dříve sekretářem této kongregace.

ně vynořuje volání po jednotě: „Mám i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. I ty musím přivést. A uposlechnou mého hlasu a bude jen jedno stádce, jen jeden pastýř“ (Jan 10,16), říká Ježíš na konci řeči o dobrém pastýři. A vyprávění o 153 velkých rybách končí radostným zjištěním: „A přesto, že jich bylo tolik, síť se neprotrhla“ (Jan 21,11). Ach, milovaný Pane, ona se nyní protrhla! chtěli by-

chom říci zarmoucení. Ale ne – nesmíme být smutní. Radujeme se z tvého příslibu, který nezklame, a uděláme vše, co je možné, abychom došli k jednotě, kterou jsi příslibil. Pamatujme na ni v modlitbě k Pánu a říkejme jako žebráci: Ano, Pane, vzpomeň si, co jsi slíbil. Učiň, ať jsme jeden pastýř a jedno stádce! Nedopusť, aby se síť protrhla, a pomáhej nám být služebníky jednoty!

Nebojte se Krista!

V této chvíli se mé vzpomínky vrací ke 22. říjnu 1978, kdy Jan Pavel II. začal svou službu zde na náměstí svatého Petra. Dosud, a to ustavičně mi znějí v uších jeho tehdejší slova: „Nebojte se! Otevřete, ba dokořán rozevřete brány Kristu!“ Papež mluvil k mocným a silným světa, kteří měli strach, že jim Kristus odnese něco z jejich moci, kdyby ho nechali vstoupit a kdyby připustili svobodu víry. Ano, něco by jim jistě odnesl: nadvládu korupce, překrucovaného práva a zvlůle. Ale neodnáhl by nic, co patří ke svobodě člověka, k jeho důstojnosti, k budování spravedlivé společnosti. Papež kromě toho promlouval ke všem lidem, především k mládeži. Což snad všichni nemáme svým způsobem strach – necháme-li Krista zcela vstoupit do svého nitra, jestliže se mu bezvýhradně otevřeme – strach, že by mohl odnést něco z našeho života? Nemáme snad strach, že se zřekneme něčeho velikého, jedinečného, co dělá život tak krásný?

Neriskujeme, že se ocitneme v úzkosti a zbavení svobody?

A tak chtěl papež ještě jednou říci: Ne! Kdo nechá Krista vstoupit, neztrácí nic – nic – absolutně nic z toho, co činí život svobodným, krásným a velkým. Ne! Jen v tomto přátelství se otevírají dokořán brány života. Pouze v tomto přátelství se skutečně otevrou velké možnosti lidské bytosti. Pouze v tomto přátelství zakoušíme to, co je krásné a co osvobozuje. Také já bych dnes rád s velkým důrazem a s pevným přesvědčením na základě zkušenosti dlouhého osobního života chtěl říci vám, drahá mládeži: Nebojte se Krista! On neodnímá nic a dává všechno. Kdo se odevzdá jemu, dostane stonásobně. Ano, otevřete, dokořán rozevřete brány Kristu – a najdete pravý život. Amen.

*Bollettino Vaticano 24. 4. 2005
Mezititulky redakce Světla*

Přijedu do Kolína

V první reakci na volbu Josefa Ratzingera nástupcem sv. Petra reagoval kardinál Meisner těmito slovy:

„Zažijeme s tímto novým Svatým otcem dobré pokračování pontifikátu jeho velkého předchůdce Jana Pavla II. Benedikt XVI. bude jako papež klást důraz na nové akcenty na základech své charismatické teologické geniality. Jako každý papež přinese také své proprium. Dosavadní kardinál Ratzinger je pro teology něco jako Mozart teologie. Tak povede s tímto charismatem jako nejvyšší pastýř i Církev. Kardinálské kolegium je šťastné z vykonané práce. Jestliže mu někteří vytýkají, že je konzervativní, je k tomu třeba říct toto: Každý křesťan musí být konzervativní a nikoliv produktivní. Křesťan nemá evangelium produkovat, nýbrž přejímat a zachovávat. Nevím o nikom, kdo by to dokázal dělat lépe než ten, kterého jsme zvolili ze svého středu.“

Papež Benedikt XVI. přijede do Kolína. To slíbil Josef Ratzinger ještě v Sixtinské kapli. Kolínský kardinál Joachim Meisner vyprávěl, jak si pevně předsevzal, že při gratulaci pozve nově zvoleného papeže do Kolína. „Ale vytryskly mi slzy a nebyl jsem schopen nic říct.“ Papež však věděl, co ho tak dojala, a řekl: „Přijedu!“

Prezident Bush o novém papeži prohlásil: „To je muž, který slouží Pánu.“

Historické shody

Benedikt XVI. byl zvolen v den, kdy se v Německu slaví svátek papeže Lva IX., pů-

vodním jménem Bruno hrabě z Egisheimu v Alsasku, který platí za největšího z pěti dosavadních německých papežů. Byl papežem v letech 1049 - 1054 a provedl za svého života velkou církevní reformu v duchu clunyského hnutí. Reformoval rovněž kardinálské kolegium. Zemřel 19. dubna 1054, několik týdnů před propuknutím rozkolu mezi Římem a Konstantinopolí. Je pochován v chrámu Sv. Petra.

Josef Ratzinger si vybral své papežské jméno bez dlouhého přemýšlení ihned poté, co vyslovil souhlas s přijetím volby. Volbou tohoto jména navazuje na velkou evropskou tradici sv. Benedikta z Nursie. Opat Johannes Eckert z benediktinského kláštera sv. Bonifáce v Mnichově řekl, že bavorští benediktini jsou volbou jména nového papeže velice potěšeni. Jedná se o jméno zakladatele řádu benediktinů a patrona Evropy, který je také otcem západního mnišství a velkým evangelizátorem své doby.

Předchůdce Benedikt XV. spravoval katolickou Církev v letech 1914-1922. Benedikt XV. velice trpěl konfliktem 1. světové války. Prohlásil o ní, že je to „sebevražda evropských národů“. Řídil se přísnou neutralitou a neúnavně usiloval o omezení, zkrácení a zmírnění tohoto konfliktu. Zasahoval četnými pomocnými akcemi. I když své mírové cíle nemohl uskutečnit, vysokou měrou přispěl k porozumění a smíření. Jeho první encyklika *Ad beatissimi Apostolorum principis* se ještě dnes čte jako prohlášení „morální velmoci“. Prohloubil sociální učení Církev a dosáhl zlepšení vztahů s Itálií. Benedikt XV. zavedl oktáv modliteb za jednotu křesťanů. Kodex církevního práva v jeho kodifikaci platil až do roku 1984. Velice podporoval vzdělávání kněží. Přivedl k velkému rozkvětu misijní činnosti Církev. Věnoval jí encykliku *Maximum illud* v ro-

OHLASY NĚMECKÉHO TISKU NA VOLBU BENEDIKTA XVI.

SPIEGEL: Josef Ratzinger platí za rozhodného a zásadového. Je tím pohoršením pro mnohé, kteří se na zásadovost dívají jako na něco nemoderního a kteří ho proto nazývají Boží osamělou vartou. Duch Svatý si skutečně dovolil silnou pointu, když si vybral papeže právě z těch, kteří ho nejvíce potřebují: z Němců. Drama modernismu začalo v Německu a jsou to Němci, kteří ho nejvíce podporují.

KURIER: Jestliže bývalý mnichovský arcibiskup vypadá jako nejzatvrzejší konzervativce, není to opodstatněné. On je brilantní teolog, i když se pokládal včera s jistou nadsázkou za „prostého dělníka na vinici Páně“. Výzvy 3. tisíciletí si je Benedikt XVI. plně vědom. „Církev jistě neučinila ještě plně skok do přítomnosti,“ soudí ve své poslední knize „Bůh a svět“. Musí podle něho „vyvinout mnoho fantazie“, aby přinesla mezi lidi své poselství.

BILD: Je to senzace tisíciletí. Náš Josef Ratzinger je Benedikt XVI. V 18.49 požehnal světu nový německý papež.

SALZBURGER NACHRICHTEN: Přitom přiznávají sami nejostřejší kritikové, že Ratzinger patří k brilantním intelektuálům a nejvytříbenějším myslitelům katolické světové Církev.

OBERÖSTEREICHISCHE NACHRICHTEN: Papež z Bavorska má teologický formát takřka církevního učitele. Ale svou představou o „prostém pokorném dělníku“ uvádí Benedikt XVI. sám, že není charismatik.

FAZ: A tak ho zvolili kardinálové Východu i Západu, Severu i Jihu nikoliv navzdory, ale právě pro jeho pevnost v nejkratším konkláve církevních dějin za nového papeže Benedikta XVI. Že Ratzinger pochází z Německa, oné země, která v dějinách Církev je vždy zemí reformace, hovořilo nakonec nikoliv proti němu, ale pro něho. Ratzinger je zosobněná protireformace nikoliv ohněm a mečem, ale silou ducha. Církev má být jedna, to je poselství konkláve při požehnání Urbi et Orbi.

TAGESSCHAU: Papežská volba byla jedna z nejkratších v moderních dějinách. Již po 26 hodinách rozhodla se potřebná většina pro kardinála Ratzingera. Pro volbu Jana Pavla II. potřebovali kardinálové v roce 1978 ještě tři dny a 8 volebních kol. Rekord posledního století bylo konkláve v roce 1939. Tehdy byl Pius XII. zvolen v jednom dni jen třemi koly za hlavu katolické Církev.

DER STANDART: Charakteristická pro nového papeže je pevnost ve víře, principiální věrnost, která je někdy pokládána za fundamentalismus.

ce 1919. Je pokládán za jednoho z nejvýznamnějších papežů XX. století, který nemohl uplatnit své veliké schopnosti a záměry pro nepřízeň doby.

Sotva 24 hodiny před smrtí Jana Pavla II. přijal kardinál Ratzinger v Subiaco „Cenu svatého Benedikta“, kterou uděluje nadace „Život a rodina“. Při té příležitosti pronesl tato významná slova: „Velice potřebujeme li-

di, jako byl Benedikt z Nursie, který v době rozvratu a úpadku se ponořil do krajní samoty a po všem očišťování, kterým musel projít, vystoupil na světlo. Založil Montecassino, město na hoře, několikrát zničené, a jeho práce vytvořila nový svět. Benedikt se stal jako Abrahám otcem mnoha národů.“

Podle zahraničních pramenů připravil -lš-